

Republika Hrvatska
Županijski sud u Dubrovniku
Dubrovnik

Poslovni broj: 1 Gž-1108/2018-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

R J E Š E N J E

Županijski sud u Dubrovniku, po sutkinji Kati Brajković, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja S. G., s prebivalištem u K. vrhu 54, S., OIB....., zastupanog po punomoćniku M. K., odvjetniku u Z., protiv tuženika M. M. iz M. N., OIB....., radi namirenja, odlučujući o žalbi tužitelja izjavljenoj protiv rješenja Općinskog građanskog suda u Zagrebu pod poslovnim brojem P-4159/2017-10, od 25. listopada 2018., dana 19. studenog 2020.

r i j e š i o j e

I. Odbija se žalba tužitelja kao neosnovana i potvrđuje se rješenje Općinskog građanskog suda u Zagrebu pod poslovnim brojem P-4159/2017-10, od 25. listopada 2018.

II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadom troškova žalbenog postupka.

Obrazloženje

Pobijanim prvostupanjskim rješenjem odbačena je tužba od 28. srpnja 2017., kao nedopuštena.

Protiv navedenog rješenja tužitelj podnosi pravodobnu žalbu, zbog svih žalbenih razloga iz članka 353. stavak 1. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11 – pročišćeni tekst, 25/2013, 89/14 i 70/19 dalje: ZPP), s prijedlogom da se rješenje preinači sukladno žalbenim navodima ili ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje.

Na žalbu nije odgovoreno.

Žalba nije osnovana.

Ispitujući prvostupanjsku presudu temeljem odredbe članka 365. stavak 2. ZPP-a u vezi s člankom 381. ZPP-a ovaj sud je utvrdio da prvostupanjski sud nije počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točke 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a, a na koje ovaj drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti, pa niti bitnu povredu odredbe parničnog postupka iz članka 354. stavka 1. ZPP-a u vezi s člankom 288. stavka 2. ZPP-a, na koju neosnovano ukazuje žala. Naime, tužitelj smatra da je prvostupanjski sud u

skladu s odredbom članka 288. stavka 2. ZPP-a, tužbu morao odbaciti na pripremnom ročištu zbog nedostatka pravnog interesa. Međutim, iz sadržaja odredbe članka 288. stavka 2. ZPP-a jasno proizlazi da sud na pripremnom ročištu donosi, između ostalog, i rješenje o odbacivanju tužbe ako utvrdi da ne postoji pravni interes za podnošenje tužbe za utvrđenje. Ovakva zakonska formulacija ne isključuje mogućnost i ovlaštenje suda da tužbu odbaci i nakon zaključenja pripremnog ročišta ako se u kasnijem tijeku postupka utvrdi da tužitelj nema pravni interes za podnošenje tužbe. Štoviše takav stav tužitelja se ne može prihvatiti iz razloga jer se u konkretnom slučaju ne radi o tužbi na utvrđenju već o kondemnatornom zahtjevu tužitelja prema kojem je tuženik dužan trpjeti namirenje tužiteljeve tražbine, sudskom prodajom založene nekretnine u vlasništvu tuženika, a sve sa ciljem ishođenja ovršne isprave.

Predmet spora je hipotekarna tužba kojom tužitelj, kao hipotekarni vjerovnik zahtijeva od tuženika kao vlasnika založenih nekretnina da trpi namirenje osigurane tražbine iz vrijednosti tih nekretnina, te zahtjev za upis zabilježbe hipotekarne tužbe.

U postupku je nesporno utvrđeno da je prednik tužitelja zaključio ugovor o zajmu sa tuženikom, broj....., kod javnog bilježnika I. M., iz Zagreba i to u obliku javnobilježničkog akta pod brojem....., od 26. rujna 2011.

Zajmodavac je Ugovorom o prijenosu tražbine od 13. lipnja 2016. svoje potraživanje iz ugovora o zajmu prenio na tužitelja, sa svim sporednim pravima, kao što su kamate, prava iz instrumenta osiguranja plaćanja, hipoteke, i dr.

Ugovor o zajmu u članku 3. i 6. sadrži klauzulu kojom se osniva založno pravo na nekretninama zajmoprimca, radi osiguranja vraćanja zajma, a koje nekretnine su ujedno i predmet tužbe u ovom predmetu, s tim da je tuženik kao zajmoprimac suglasan da prednik tužitelja kao zajmodavatelj može radi ostvarenja svoje tražbine, nakon dospelosti, na temelju tog ugovora neposredno provesti prisilnu ovrhu na nekretninama na kojima je osnovano založno pravo (prema članku 3. ugovora),

Dakle, ugovor koji je sklopljen između stranaka sačinjen je u obliku javnobilježničkog akta sukladno odredbi članka 54. stavka 1. Zakona o javnom bilježništvu ("Narodne novine" broj 78/93, 29/94, 16/07, 75/09, 120/16 – dalje: ZJB), koja propisuje da je javnobilježnički akt ovršna isprava ako je u njemu utvrđena određena obveza na činidbu o kojoj se stranke mogu nagoditi i ako sadrži izjavu obvezanika o tome da se na temelju tog akta može radi ostvarenja dužne činidbe, nakon dospelosti obveze, neposredno provesti prisilna ovrha.

Gore opisani Ugovor o zajmu u obliku javnobilježničkog akta sadrži sve navedene pretpostavke, slijedom čega u smislu odredbe članka 21. Ovršnog zakona (Narodne novine broj 112/12, 25/13, 93/14, 55/16, 73/17, dalje: OZ) predstavlja ovršnu ispravu i tužitelj je temeljem tako sačinjenog ugovora, i prema mišljenju ovog suda, mogao svoja prava ostvarivati izravno u ovršnom postupku, pa nema pravni interes za vođenje ove parnice. Takav stav izražen je u odluci VSRH Rev x 507/2014, kada su stranke sastavile ugovor u obliku javnobilježničkog akta ili solemnizirane privatne isprave koji sadrže klauzulu ovršnosti (klauzulu exequendi), tada nema mjesta vođenju parnice, već vjerovnik može svoja prava ostvariti izravno u ovršnom postupku. Svrha omogućavanja sporazuma između stranaka o provođenju ovrhe o dospijeću tražbine upravo je bilo izbjegavanje vođenja parničnog postupka i omogućavanje ostvarivanja svojih prava izravno u ovršnom postupku po dospijeću tražbine.

Žalbeni navodi ukazuju da tužitelj na temelju tog ugovora o zajmu ne može pokrenuti ovršni postupak jer ne posjeduje izvornik tog ugovora o zajmu, pa ne može od javnog bilježnika ishoditi potvrdu o ovršnosti tog javnobilježničkog akta, a ni ishoditi njegov ovjereni prijepis s obzirom da nije sudjelovao pri solemnizaciji ugovora o zajmu.

Iz ugovora o zajmu i potvrde privatne isprave proizlazi da je tuženik predao taj ugovor na solemnizaciju javnom bilježniku i da je samo on i sudjelovao u radnjama poduzetim na solemnizaciji te privatne isprave, što dopušta odredba članka 59. stavka 1. ZJ-a.

Međutim odredbom čl. 93. st. 1. ZJB-a, propisano je da će dok javni bilježnik čuva isprave, na zahtjev bilo koje stranke koja je kod njega sudjelovala u sastavljanju i ovjeravanju tih isprava, ili pak njezinom nasljedniku, ako ovim Zakonom nije drugačije određeno, izdati otpravak ili prijepis isprave, ili izvod iz isprave, odnosno odgovarajuća potvrda o činjeničnom stanju koje proizlazi iz isprave, a osobama u vezi kojih je isprava sastavljena ili ovjerena, koje kao stranke nisu neposredno sudjelovale kod javnog bilježnika, on je ovlašten takvu ispravu izdati samo po odobrenju one stranke koja je kod njega sudjelovala u sastavljanju i ovjeravanju isprave ili pak po odobrenju njezinog nasljednika.

Odredbom članka 95. ZJB-a propisano je da se otpravak javnobilježničkog akta može izdati samo: osobama koje su u ispravi sadržani pravni posao sklopile u svoje ime, osobama u ime kojih je taj pravni posao sklopljen;) osobama u korist kojih je taj pravni posao sklopljen, pravnim slijednicima osoba pod 1. do 3. ovoga članka, a otpravkom u smislu ovoga Zakona smatra se potpuni prijepis javnobilježničkog akta koji je označen kao otpravak i koji u pravnom prometu zamjenjuje izvornik javnobilježničkog akta.

Pošto iz procesne građe ne proizlazi da je tužitelj postupio po odredbama članka 93 odnosno 95. ZJB-a, odnosno niti ne iznosi takvu tvrdnju da se prethodno obratio javnom bilježniku radi izdavanja otpravka javnobilježničkog akta, koji zamjenjuje izvornik, ne može se osnovanom prihvatiti navod da zbog nepostojanja izvornika javnobilježničkog akta, ugovora o zajmu, kao ovršne isprave tužitelj zaštitu svog prava nije mogao ostvariti izravno u ovršnom postupku i da uslijed toga ima pravni interes za podnošenje hipotekarne tužbe u ovom parničnom postupku.

Osim toga zasigurno izvornik javnobilježničkog akta prileži spisu Z. 1986/11 zemljišnoknjižnog odjela Općinskog suda u Karlovcu, u kojem je provedena uknjižba prava zaloga na nekretninama tuženika.

Zbog svega prethodno navedenoga valjalo je primjenom odredbe čl. 380. točka 2. ZPP-a žalbu tužitelja odbiti kao neosnovanu i potvrditi pobijano rješenje.

Budući tužitelj nije uspio u žalbenom postupku odbijen je njegov zahtjev za naknadom troškova kao neosnovan, temeljem odredbe članka čl. 166. st. 1. u vezi čl. 154. st. 1. ZPP-a

Dubrovnik, 19. studenog 2020.

Sutkinja:

Kate Brajković